

“मीठे बच्चे- संगमयुगमा नै तिमीलाई आत्म-अभिमानी बन्ने मेहनत गर्नुपर्छ, सत्ययुग अथवा कलियुगमा यो मेहनत हुँदैन।”

प्रश्न:- श्रीकृष्णको नाम उनका आमा बुवाको भन्दा पनि धेरै प्रसिद्ध छ, किन ?

उत्तर:- (१) किनकि श्रीकृष्णभन्दा पहिले जसको पनि जन्म हुन्छ त्यो जन्म योगबलद्वारा हुँदैन। कृष्णका आमा बुवाले कुनै योगबलबाट जन्म लिएका होइनन्। (२) पूरा कर्मातीत अवस्था भएका राधा-कृष्ण नै हुन्, उनीहरूले नै सद्गति पाउँछन्। जब सबै पाप आत्माहरू खत्तम हुन्छन् तब सुन्दर पावन नयाँ दुनियाँमा श्रीकृष्णको जन्म हुन्छ, त्यसलाई नै वैकुण्ठ भनिन्छ। (३) संगममा श्रीकृष्णको आत्माले, सबैभन्दा धेरै पुरुषार्थ गरेका छन् त्यसैले उनको नाम प्रसिद्ध छ।

ओम् शान्ति। मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरूलाई रूहानी बाबा बसेर सम्झाउनुहुन्छ। ५ हजार वर्षपछि एकै पटक बच्चाहरूलाई आएर पठाउनुहुन्छ, पुकार्छन् पनि- हामी पतितलाई आएर पावन बनाउनुहोस्। यसबाट सिद्ध हुन्छ- यो पतित दुनियाँ हो। नयाँ दुनियाँ, पावन दुनियाँ थियो। नयाँ भवन सुन्दर हुन्छ। पुरानो टुटेको फुटेको जस्तै हुन्छ। वर्सातमा भत्किन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू जान्दछौ- बाबा आउनुभएको छ नयाँ दुनियाँ बनाउन। अहिले पठाइरहनुभएको छ। फेरि ५ हजार वर्षपछि पठाउनुहुन्छ। यसरी कहिल्यै कुनै साधु सन्त आदिले आफ्नो अनुयायीलाई पठाउँदैनन्। उनीहरूलाई यो थाहै छैन। न खेलको बारेमा थाहा छ किनकि निवृत्ति मार्गका हुन्। बाबा सिवाय कसैले पनि सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको रहस्य सम्झाउन सक्दैन। आत्म-अभिमानी बन्नमा नै बच्चाहरूलाई मेहनत लाग्छ किनकि आधाकल्पमा तिमी कहिल्यै आत्म-अभिमानी बनेका छैनौ। अहिले बाबा भन्नुहुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झ। यस्तो होइन- आत्मा सो परमात्मा। होइन, आफूलाई आत्मा सम्झेर परमपिता शिवलाई याद गर्नु छ। यादको यात्रा मुख्य हो, जसबाट तिमी पतितबाट पावन बन्छौ। यसमा कुनै स्थूल कुरा छैन। कुनै नाक कान आदि बन्द गर्नु छैन। मूल कुरा हो- आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर्नु। तिम्रो आधाकल्पदेखि बानी परेको छ- देह अभिमानमा रहने। पहिले आफूलाई आत्मा सम्झ्यौ भने बाबालाई याद गर्न सक्छौ। भक्ति मार्गमा पनि बाबा-बाबा भन्दै आउँछन्। बच्चाहरूले जान्दछन्- सत्ययुगमा एकै लौकिक बाबा हुन्छन्। त्यहाँ पारलौकिक बाबालाई याद गर्दैनन् किनकि सुख हुन्छ। भक्ति मार्गमा फेरि दुई वटा पिता हुनुहुन्छ, लौकिक र पारलौकिक। दुःखमा सबैले पारलौकिक बाबालाई याद गर्छन्। सत्ययुगमा भक्ति हुँदैन। वहाँ त हुन्छ नै ज्ञानको प्रारब्ध। यस्तो होइन, ज्ञान रहन्छ। यस समयको ज्ञानको प्रारब्ध मिल्छ। बाबा त एकै पटक आउनुहुन्छ। आधाकल्प बेहदको बाबाको, सुखको वर्सा रहन्छ। फेरि लौकिक बाबाबाट अल्पकालको वर्सा मिल्छ। यो मनुष्यले बुझाउन सक्दैनन्। यो हो नयाँ कुरा, ५ हजार वर्षमा संगमयुगमा एकै पटक आउनुहुन्छ। जब कलियुग अन्त्य, सत्ययुग आदिको संगम हुन्छ तब नै बाबा आउनुहुन्छ- नयाँ दुनियाँ फेरि स्थापना गर्न। नयाँ दुनियाँमा यी लक्ष्मी-नारायणको राज्य थियो फेरि त्रेतामा रामराज्य थियो। बाँकी देवता आदिका जो यति धेरै चित्र बनाएका छन् ती सबै हुन् भक्ति मार्गका सामग्री। बाबा भन्नुहुन्छ- यी सबैलाई भुल्दै जाऊ। अब आफ्नो घरलाई र नयाँ दुनियाँलाई याद गर।

ज्ञान मार्ग हो समझको मार्ग, जसबाट तिमी २१ जन्म समझदार बन्छौ। कुनै दुःख रहँदैन। सत्ययुगमा कहिल्यै कसैले यस्तो भन्दैन— हामीलाई शान्ति चाहियो। भनिन्छ नि— मागनुभन्दा मर्नु भलो। बाबाले तिमीलाई यस्तो धनवान बनाइदिनुहुन्छ जसकारण देवताहरूलाई भगवान्सँग कुनै चीज माग्ने आवश्यकता रहँदैन। यहाँ त आशीर्वाद माग्छन् नि। पोप आदि आए भने कति जान्छन् आशीर्वाद लिन। पोपले कतिको विवाह गराइदिन्छन्। बाबाले त यो काम गर्नुहुन्छ। भक्ति मार्गमा जे बितिसक्यो त्यही अहिले भइरहेको छ, फेरि दोहोरिनेछ। दिन-प्रतिदिन दुनियाँ कति गिदै जान्छ। अहिले तिमी छौ संगममा। बाँकी सबै हुन् कलियुगी मनुष्य। जबसम्म यहाँ आउँदैनन् तबसम्म केही पनि बुझ्न सक्दैनन्— अहिले संगम हो वा कलियुग हो? एउटै घरमा बच्चाहरूले सम्झन्छन् संगममा छौं, पिताले भन्छन्— हामी कलियुगमा छौं त्यसैले कति मेहनत हुन्छ। खानपान आदिको पनि भन्फट हुन्छ। तिमी संगमयुगी हो शुद्ध पवित्र भोजन खानेवाला। देवताहरूले कहिल्यै प्याज आदि कहाँ खान्छन् र। यी देवताहरूलाई भनिन्छ नै निर्विकारी। भक्ति, मार्गमा सबै तमोप्रधान बनेका छन्। अब बाबा भन्नुहुन्छ— सतोप्रधान बन। कोही पनि यस्तो छैन जसले सम्झियोस्— आत्मा पहिले सतोप्रधान थियो फेरि तमोप्रधान बनेको हो किनकि उनीहरू त आत्मालाई निर्लेप सम्झन्छन्। आत्मा सो परमात्मा हुनुहुन्छ, यस्तो-यस्तो भनिदिन्छन्।

बाबा भन्नुहुन्छ— ज्ञान सागर म नै हुँ। जो यस देवी-देवता धर्मको हुन्छन् उनीहरू सबैले आएर फेरि आफ्नो वर्सा लिन्छन्। अहिले कलमी लागिरहेको छ। तिमीलाई बुझ्नेछौ— यो उच्च पद पाउने लायक छैन। घरमा गएर विवाह आदि गरेर पतित बनिरहन्छन्। त्यसैले सम्झाइन्छ, उच्च पद पाउन सक्दैनन्। यो राजाई स्थापना भइरहेको छ। बाबा भन्नुहुन्छ— म तिमीलाई राजाहरूको राजा बनाउँछु त्यसैले प्रजा अवश्य बनाउनुपर्छ। नत्र राज्य कसरी पाउन सक्छौ? यी गीताको शब्द हुन् नि, यसलाई भनिन्छ नै गीताको युग। तिमी राजयोग सिकिरहेका छौ, जान्दछौ— आदि सनातन देवी-देवता धर्मको जग लागिरहेको छ। सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी दुवै राजाई स्थापना भइरहेको छ। ब्राह्मण कुल स्थापना भएको छ। ब्राह्मण नै फेरि सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी बन्छन्। जसले राम्रोसँग मेहनत गर्छन् उनीहरू सूर्यवंशी बन्छन्। अरू धर्म जो आउँछन्, उनीहरू आउँछन् नै आफ्नो धर्मको स्थापना गर्न। पछि त्यस धर्मका आत्माहरू आइरहन्छन्, धर्मको वृद्धि हुँदै जान्छ। सम्झ— कोही क्रिश्चियन छन् भने उनीहरूको बीजरूप क्राइस्ट ठहरिए। तिम्रो बीजरूप को हुनुहुन्छ? बाबा, किनकि बाबा नै आएर स्वर्गको स्थापना गर्नुहुन्छ ब्रह्माद्वारा। ब्रह्मालाई नै प्रजापिता भनिन्छ, रचयिता भनिदैन। यिनीद्वारा बच्चा एडप्ट गरिन्छ। ब्रह्मालाई पनि त रचना गर्नुहुन्छ नि। बाबा आएर प्रवेश गरेर यिनलाई रच्नुहुन्छ। शिवबाबा भन्नुहुन्छ— तिमी मेरा बच्चाहरू हो। ब्रह्माले पनि भन्छन्— तिमी मेरा साकारी बच्चाहरू हो। अहिले तिमी काला फोहोरी बनेका छौ। अहिले फेरि ब्राह्मण बनेका छौ। यस संगममा नै तिमी पुरुषोत्तम देवी-देवता बन्ने मेहनत गर्छौ। देवतालाई र शूद्रलाई कुनै मेहनत गर्नु पर्दैन, तिमी ब्राह्मणलाई मेहनत गर्नुपर्छ, देवता बन्नको लागि। बाबा आउनुहुन्छ नै संगममा। यो हो धेरै सानो युग यसैले यसलाई अधिक युग भनिन्छ। यसलाई कसैले जान्दैनन्। बाबालाई पनि मेहनत लाग्छ। यस्तो होइन— भट्ट नयाँ दुनियाँ बन्छ। तिमीलाई देवता बन्न समय लाग्छ। जसले राम्रो कर्म गर्छन्, उनले नै राम्रो कुलमा जन्म लिन्छन्। अहिले तिमी नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार फूल बनिरहेका छौ। आत्मा नै बन्छ। अहिले तिम्रो आत्माले राम्रो कर्म सिकिरहेको छ। आत्माले नै

२०७२ असोज १६ शनिबार ३-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन

राम्रो वा खराब संस्कार लिएर जान्छ। अब तिमी फूल बनेर राम्रो घरमा जन्म लिइरहनेछौ। यहाँ जसले राम्रो पुरुषार्थ गर्छन्, उनले अवश्य राम्रो कुलमा जन्म लिन्छन्। नम्बरवार त छन् नि। जस्तो जस्तो कर्म गर्छन् त्यस्तै जन्म लिन्छन्। जब खराब कर्म गर्ने बिलकुल खत्तम हुन्छन् फेरि स्वर्ग स्थापना हुन्छ, छाँटिएर। तमोप्रधान जति पनि छन् उनीहरू खत्तम हुन्छन्। फेरि नयाँ देवताहरूको आगमन शुरू हुन्छ। जब भ्रष्टाचारी सबै खत्तम हुन्छन् तब कृष्णको जन्म हुन्छ, तबसम्म परिवर्तन भइरहन्छ। जब कुनै पतित रहँदैन् अनि कृष्ण आउनेछन्, तबसम्म आउने जाने भइरहन्छ। कृष्णलाई रिसिव गर्ने आमा बुवा पनि पहिले नै चाहिन्छ नि। फेरि सबै राम्रा-राम्रा रहन्छन्। बाँकी सबै जान्छन्, तब नै त्यसलाई स्वर्ग भनिन्छ। तिमी कृष्णलाई रिसिव गर्ने रहन्छौ। हुन त तिम्रो पतित जन्म हुन्छ किनकि रावण राज्य हो नि। शुद्ध जन्म त हुन सक्दैन। सबैभन्दा पहिले कृष्णको नै पवित्र जन्म हुन्छ। त्यसपछि नयाँ दुनियाँलाई वैकुण्ठ भनिन्छ। कृष्ण बिलकुल पवित्र नयाँ दुनियाँमा आउँछन्। रावण सम्प्रदाय बिलकुल खत्तम हुन्छ। कृष्णको नाम उनका माता पिताभन्दा पनि धेरै प्रसिद्ध छ। कृष्णका माता पिताको नाम यति प्रसिद्ध छैन। कृष्णभन्दा पहिले जसको जन्म हुन्छ त्यसलाई योगबलबाट जन्म भनिदैन। यस्तो होइन, कृष्णका मातापिताले योगबलबाट जन्म लिएका हुन्। होइनन्, यदि यस्तो हुने हो भने उनीहरूको पनि नाम प्रसिद्ध हुने थियो। त्यसैले सिद्ध हुन्छ, उनका माता पिताले यति पुरुषार्थ गरेका थिएनन् जति कृष्णले गरेका थिए। यी सबै कुरा पछि गएर तिमीले बुझ्नेछौ। पूरा कर्मातीत अवस्था भएका राधा कृष्ण नै हुन्। उनीहरू नै सद्गतिमा आउँछन्। पाप आत्माहरू सबै खत्तम हुन्छन् तब उनीहरूको जन्म हुन्छ फेरि भनिन्छ पावन दुनियाँ। यसैले कृष्णको नाम प्रसिद्ध छ। माता पिताको यति छैन। पछि गएर तिमीलाई धेरै साक्षात्कार हुन्छ। समय त छ। तिमीले कसैलाई पनि सम्झाउन सक्छौ— हामी यस्तो बन्नको लागि पढिरहेका छौं। विश्वमा यिनको राज्य अहिले स्थापना भइरहेको छ। हाम्रो लागि त नयाँ दुनियाँ चाहिन्छ। अहिले तिमीलाई दैवी सम्प्रदाय भनिदैन। तिमी हौ ब्राह्मण सम्प्रदाय। देवता बन्नेवाला हौ। दैवी सम्प्रदाय बनेपछि फेरि तिम्रो आत्मा र शरीर दुवै स्वच्छ हुन्छ। अहिले तिमी संगमयुगी पुरुषोत्तम बन्नेवाला हौ। यो सारा मेहनत गर्ने कुरा हो। यादद्वारा विकर्माजित बन्नु छ। तिमी स्वयं भन्छौ— याद घरी-घरी भुलिन्छ। बाबा पिकनिकमा बस्दा ख्याल रहन्छ— म यादमा रहिनँ भने बाबाले के भन्नुहुन्छ? यसैले बाबा भन्नुहुन्छ— तिमी यादमा बसेर पिकनिक गर। कर्म गर्दा साजनलाई याद गन्यौ भने विकर्म विनाश हुन्छ, यसमा नै मेहनत छ। यादद्वारा आत्मा पवित्र बन्छ, अविनाशी ज्ञान धन पनि जम्मा हुन्छ। फेरि यदि अपवित्र बन्यौ भने सारा ज्ञान बगेर जान्छ। पवित्रता नै मुख्य हो। बाबा त राम्रा-राम्रा कुरा नै सम्झाउनुहुन्छ। यो सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान अरू कसैमा पनि छैन। अरू जति पनि सत्सङ्ग आदि छन्, ती सबै हुन् भक्ति मार्गका।

बाबाले सम्झाउनुभएको छ— भक्ति वास्तवमा प्रवृत्ति मार्गहरूले नै गर्नुपर्छ। तिमीहरूमा त कति तागत रहन्छ। घर बसेर तिमीलाई सुख मिल्छ। सर्वशक्तिमान् बाबाबाट यति धेरै तागत लिन्छौ। संन्यासीहरूमा पनि पहिले तागत थियो, जंगलमा रहन्थे। अहिले त कति ठूला-ठूला फल्याट बनाएर बस्छन्। अहिले त्यो तागत छैन। जसरी तिमीहरूमा पनि पहिले सुखको तागत रहन्छ, फेरि हराएर जान्छ। उनीहरूमा पनि पहिले शान्तिको तागत थियो, अहिले त्यो तागत रहेको छैन। पहिले त

२०७२ असोज १६ शनिबार ३-१०-२०१५ ओम् शान्ति प्रातः मुरली “बापदादा” मधुबन
 सत्य भन्दथे- रचयिता र रचनालाई हामी जान्दैनौं। अहिले त आफूलाई भगवान्, शिवोहम् भन्दै
 बस्छन्। बाबा सम्भाउनुहुन्छ- यस समय सारा वृक्ष तमोप्रधान छ, यसैले साधु आदिको पनि उद्धार
 गर्न म आउँछु। यो दुनियाँ नै बदलिनु छ। सबै आत्माहरू फर्केर जान्छन्। एउटा पनि छैन
 जसलाई यो थाहा होस्- हाम्रो आत्मामा अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जसलाई फेरि दोहोर्‍याउँछौं।
 आत्मा यति सानो छ, यसमा अविनाशी पार्ट भरिएको छ, जसको कहिल्यै विनाश हुँदैन। यसमा
 बुद्धि बडो राम्रो चाहिन्छ। त्यो तब हुन्छ जब यादको यात्रामा मस्त रहन्छौ। मेहनत सिवाय पद
 कहाँ मिल्छ र, यसैले गाइन्छ- चढे तो चाखे..... कहाँ उच्चभन्दा उच्च राजाहरूको राजा डबल
 सिरताज, कहाँ प्रजा। पढाउनेवाला त एकै हुनुहुन्छ। यसमा समझ बडो राम्रो चाहिन्छ। बाबा
 पटक-पटक सम्भाउनुहुन्छ, यादको यात्रा हो मुख्य। म तिमीलाई पढाएर विश्वको मालिक
 बनाउँछु। त्यसैले उहाँ शिक्षक, गुरु पनि हुनुहुन्छ। बाबा त हुनुहुन्छ नै शिक्षकहरूका शिक्षक,
 पिताहरूका पिता। यो त तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ- हाम्रो बाबा धेरै प्यारो हुनुहुन्छ। यस्तो
 बाबालाई त धेरै याद गर्नु छ। पढ्नु पनि पूरा छ। बाबालाई याद गरेनौ भने पाप नष्ट हुँदैन। बाबा
 सबै आत्माहरूलाई साथ लिएर जानुहुन्छ। बाँकी शरीर सबै खत्तम हुन्छन्। आत्माहरू आ-आफ्नो
 धर्मको सेक्सनमा गएर निवास गर्नेछन्। अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी
 बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

- १) बुद्धिलाई पवित्र बनाउनको लागि यादको यात्रामा मस्त रहनु छ। कर्म गर्दा पनि एक
 साजन याद रहोस् तब विकर्माजित बन्छौ।
- २) यस छोटो युगमा मनुष्यबाट देवता बन्ने मेहनत गर्नु छ। राम्रो कर्म अनुसार राम्रो
 संस्कारलाई धारण गरेर राम्रो कुलमा जानु छ।

वरदान:- एक बाबा, दोस्रो न कोही- यस दृढ संकल्पद्वारा अविनाशी, अमर भव

जुन बच्चाहरूले यो दृढ संकल्प गर्छन्- एक बाबा, दोस्रो न कोही.... उनीहरूको
 स्थिति स्वतः र सहज एकरस हुन्छ। यसै दृढ संकल्पद्वारा सर्व सम्बन्धको अविनाशी तार
 जोडिन पुग्छ अनि उनीहरूलाई सदा अविनाशी भव, अमर भवको वरदान मिल्छ। दृढ
 संकल्प गर्नाले पुरुषार्थमा पनि विशेष लिफ्ट मिल्छ। जसको एक बाबासँग सर्व सम्बन्ध
 छ उनीहरूलाई सर्व प्राप्तिहरू स्वतः हुन्छ।

स्लोगन:- सोचाइ, बोलाइ र गराइ तीनैलाई एकसमान बनाऊ, तब भनिन्छ सर्वोत्तम पुरुषार्थी।

✽ शब्दार्थ: एडप्ट= आफ्नो बनाउनु, धर्म पुत्र-धर्म पुत्री बनाउनु।